

Faşa creştin

cm. On. Palatul Cultural LOCO

„Voi sunteţi lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 49
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacţia şi administraţia: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secţia III. No. 64939

Sâmbătă,
7 Decembrie 1940

Impăcaţi cu Dumnezeu

de Ioan Rusu

„Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine ne-
finându-le în socoteală păcatele
lor...” 2 Cor. 5:19—21.

Pacea e un bun spiritual. E ne-
esară fiecărui suflet omenesc.
doreşte orice inimă. Insetează
după ea lumea de azi. O dacă ar
veni!, spun mulţi. Pacea însă a
venit de mult. Dumnezeu în Hris-
tos a trăit ca om printre oameni.
Mesajul păcii se propovăduieşte
în lume. Doar trebuie ascultat. A-
cest mesaj a Evanghelia păcii.

Dumnezeu în Hristos. Ce mult
pun aceste cuvinte. Ele arată
Dumnezeuirea lui Hristos. Pacea
a pogorît pe pământ în chip o-
menesc. Ce mişcător e să te gân-
deşti cum Dumnezeu umblă dela
om la om, întinzându-i mâna de
pace.

Deşi vinovatul merită osânda,
deşi el trebuia să caute pe Dum-
nezeu pentru a se împăca cu El,
Dumnezeu n'a ţinut socoteală de
aceasta. S'a umilit El cel ofensat
şi drept. A căutat pacea cu orice
preţ. Ca om, Hristos a împărtăşit
suferinţele oamenilor. A simţit cu
ei şi pentru ei. Ca Dumnezeu i-a
ajutat, i-a iubit, le-a vindecat bo-
ile şi le-a iertat păcatele.

Dumnezeu în Hristos s'a făcut
asemenea păstorului care pentru
aşi putea duce oile speriate şi îm-
prăstiate prin văgăunele munţi-
lor, a îmbrăcat piele de oaie, ca
acestea să nu se teamă de el şi să
le poată conduce în staul. Cine
nu se poate apropia de Hristos?
Oricine. Dumnezeu în Hristos s'a-
propiat cât se poate de fiinţa u-
mană.

Păcatele neţinute în seamă.
Hristos n'a osândit pe nici un pă-
cătos. În cuvintele „n'am venit să
judec lumea...” se vede lămurit
atitudinea lui faţă de oameni.

S'a apropiat de ei plin de har.

Iertător fără a le ţine în seamă
păcatele. Dece? Numai aşa să pu-
tea face o pace desăvârşită. Nu-
mai cedând şi jertfindu-Se pe Si-
ne a putut să încheie o pace veci-
nică cu omul. Ba mai mult... prin
aceasta a semănat în gândul cre-
dinciosului, gândul de pace. El n'a
ţinut în socoteală păcatele oame-
nilor şi a plătit pedeapsa cerută
de legea lui Dumnezeu. El a făcut
asemenea judecătorului care şi-a
pedepsit prietenul, cu cea mai
mare amendă. Dar când sentinţa
a fost rostită, judecătorul a scos
banii şi a plătit în locul prietenu-
lui său amendat.

Hristos nu încuvinţează păcate-
le oamenilor prin faptul că nu le
ţine în socoteală, ci el trece în
contul jertfei sale vina celor cari
cred şi se pocăiesc.

O dacă am învăţa să ne împă-
căm cu cei cari ne greşesc cum
se împacă Dumnezeu cu noi. Dar
câţi dintre acei cari au primit har-
ul iertării nu judecă şi osândesc
pe greşiţii lor! Pacea însă e cu pu-
tinţă numai prin neţinerea în sea-
ma a păcatelor şi renunţarea la
orice pretenţie. Dacă însă cineva
nu e gata să ierte fără a ţinea în
socoteală pe semenul lui, nu ştiu
cum se va bucura şi el de harul
iertării în Isus Hristos.

**Hristos desăvârşeşte pacea no-
astră cu Dumnezeu Tatăl.** Ne tre-
buie o pace desăvârşită. Hristos
a promis-o. „Pacea mea vi-o dau
vouă nu cum lumea o dă”. O pa-
ce care nu poate fi tulburată. Si-
gur, condiţiunile unei păci desă-
vârşite sunt credinţa, speranţa şi
iubirea. Când aceste domnesc în
inima noastră, avem pace depli-
nă. Gândul că avem păcat în noi
tulbură adesea inimă. Credinţa
însă în jertfa adusă pe cruce po-
ate linişti inima noastră. O singu-
ră privire la Isus cel crucificat, e

deajuns. El a adus o jertfă desă-
vârşită şi poate să împăce pe oa-
meni cu Dumnezeu în chip desă-
vârşit. Apoi gândul cu privire la
ziua de apoi, când fiecare om va
da socoteală despre el însuşi lui
Dumnezeu, la fel clatină pacea
noastră launtrică. Cu atât mai
mult cu cât vedem că ziua s'apro-
pie.

Speranţa însă că avem un mij-
locitor între noi şi Tatăl, iubirea
nemărginită care ştim că o are fa-
ţă de noi şi puterea lui de influen-
ţă în Cer ne fac s'avem deplină
încredere şi pace sufletească. El
a încheiat o pace vecinică între
noi şi Dumnezeu, între Cer şi pă-
mânt.

Prin Duhul Sfânt care conduce
propovăduitorii împăcării cu
Dumnezeu în lume, Hristos face
şi astăzi acelaş lucru. El întinde
în fiecare zi mâna la cei neîmpă-
caţi cu Dumnezeu, rostind cuvîn-
tele: „Impăcaţi-vă cu Dumne-
zeu”.

Dece să ne împăcăm cu Dum-
nezeu? Pentrucă dacă El e duş-
manul nostru, atunci nu mai e
nici un mântuitor. Apoi avem un
singur suflet şi dacă şi pe acesta
il pierdem, nu mai ne rămâne ni-
mic.

Cu Dumnezeu trebuie să ne îm-
păcăm, pentrucă va fi zi în care
nu vom putea ocoli întâlnirea cu
El. E ziua judecăţii, ziua socote-
lilor.

Să ne împăcăm cu Dumnezeu,
pentrucă cel care n'a cunoscut
nici un păcat, Dumnezeu l-a fă-
cut păcat pentru noi, ca noi să
avem neprihănirea lui Dumnezeu
în El.

Esti tu împăcat cu Dumnezeu?
Dacă nu, azi e ziua împăcării. Pri-
meşte-L pe Isus Regele păcii în
inima ta şi vei fi împăcat cu
Dumnezeu.

Parul Creștin

Poate religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet
 Girant responsabil: N. ONCU
 Redactor: Alexa Popovici

Anul VIII. Nr. 48 Sâmbătă 7 Decembrie 1940
 Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.
 În străinătate 300 lei.
 În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
 trimiterea banilor înainte.

Redacția și Biroul de Distribuție
 Arad, Str. Lae Barna 4.
 Către N. Oncu, Arad, în județ.

DELA REDACȚIE

Mai sunt câteva săptămâni până la anul nou. Deaceia rugăm pe toți prietenii noștri, pe predicatori, misionari, conducători, să caute să facă cât mai multe abonamente. Ar fi foarte bine dacă s'ar ajunge ca fiecare familie baptistă să fie abonată la revistele noastre. Cu cât vom avea mai multe abonamente, cu atât vom putea aduce îmbunătățiri mai mari. La lucru deci, nu e timp de amânat. Fiecare abonat să mai facă unul.

Cine face zece abonamente, va primi unul gratuit. Cine face 20 abonamente va primi unul gratuit și un cadou frumos din partea noastră.

Sperăm, că în anul viitor revistele să apară cu material mai bogat și mai interesant.

Cine are cunoscute despre cari crede că s'ar abona la revista noastră, e rugat ne trimite adresa spre a le trimite numere de probă.

* * *

Tălmăcirile textelor pentru citirea zilnică a Bibliei vor apare în Far numai până la anul nou. Pentru anul viitor aceste tălmăcirii vor apare într-o carte, care se va putea procura prin Depozitul de literatură.

* * *

E iarnă, nopțile sunt lungi, iar când nu poți dormi, ia și citește o carte bună și creștină. Ea îți va dăruia multe lucruri folositoare în viața de credincios, îți va descoperii atâtea învățături minunate. Nu uita, cine citește mult, știe mult, iar cine are mai multă lumină e mai demn și mai respectat.

Comandă cărțile pe cari nu le ai dela:

Depozitul de literatură creștină
 Arad, str. Lae Barna No. 4.

Temelii creștine

Aceste rânduri nu se atribuie la ceia ce faci, ci la ceia ce ești. Nu la ceia ce dai, ci la ceia ce ai. Ceia ce nu se poate nicăeri se practică pe teren spiritual. Mulți dau altor cei ce ei n'au. Sunt câteva condițiuni fără care nimeni nu va putea fi niciodată, un adevărat evanghelist, care să dispună de putere spirituală și să aibă succes. Poate cineva să n'abie școală, dar să fie un evanghelist minunat, poate chiar să nu știe carte, dar să fie întrebunțat cu destule roade spirituale în lucrul Evangheliei.

Prima condițiune fundamentală este: „O DRAGOSTE ARZĂTOARE PENTRU DUMNEZEU.” Adică să îndeplinești în totul cea mai mare poruncă „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta.” Marcu 12:30. Ce înseamnă a iubi pe Dumnezeu cu toată puterea? Aveam un prieten foarte bun, un tânăr spiritual, fără să vreau am văzut că-l iubesc. Asta n'am știut-o deodată, am aflat-o ceva mai târziu. Funta mea începea să fie ocupată de el. Nu știu cum îl aveam în mine, lângă mine, iar în adâncul ființei mele vorbeam cu el. Atunci am înțeles ce înseamnă a iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea. Pasiune pentru Dumnezeu. Ce-i aceasta? Aceasta înseamnă că în clipa în care ești liber, imediat cauți să te întâlnești cu El. Aceasta nu este o sfortare firească, ci o răpire a inimei. Dumnezeu și-a răpit inima sau nu? Aceasta înseamnă că mintea ta nu va zbura aiurșă, nu va alerga pretutindeni și nicăeri, ci va avea un centru fix, pe Dumnezeu. Cine are timp liber și totuși nu are îndemna puternic de a se întâlni cu Mântuitorul, înseamnă că a pierdut dragostea cea dintâi. Mai clar vorbind este un iepădat, el a lepădat pe Hristos. Totuși poate predica, poate cânta despre Isus dar toate acestea n'au nici puterea Duhului și n'ei binecuvântarea Duhului Sfânt. Aceștia sunt distrugătorii cei mai periculoși, care cu vorba zădesc, iar cu viața nimicesc. Ce zici tu-i aceasta povestea ta? Fii sincer, recunoaște-o pentru că de aici încep binecuvântările. Logodnicul tău e Hristos, aceasta înseamnă că mintea trebuie să discute cu El întotdeauna, inima trebuie să-i simțască prezența, căci altfel nu se linișteste pentru toată lumea. Inchinuirea trebuie, înțelege bine te rog, TREBUE să-L vadă, trebuie să-L reflecteze prin Duhul Sfânt în interior, pentru că chipul Său să se formeze în noi și prin noi alți să-L vadă.

Cât timp stai în legătură cu Hristos, pe care-L iubești cu tot sufletul, cu toată

inima, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta? Cinci minute? Zece minute? Atunci te înșeli grozav, trebuie să-ți spun în față că nu-L iubești, numai că ești creștin de formă ca toată lumea. Așa câteva cuvinte îi spui reci de formă iar în sufletul tău ești tot așa de străin de El, ca și de un necunoscut. Calcă în picioare cea mai mare poruncă. Astăzi mi-i târziu încă, repară-ți greșala prin pocăință.

Lucrul făcut din dragoste e lucrul bine făcut. Isus a chemat să facă pescari de oameni pe acei de care era convins că-L iubesc. Nici astăzi și niciodată nu va chema Isus la această înaltă, nobilă și minunată slujbă, la lucrarea de salvare a altora pe acei, cari nu au dragoste, dragoste arzătoare. Pentru că dragostea față de Dumnezeu ne dă dragostea de ce pierduți. Când îl iubim pe Dumnezeu vom observa pe cei ce se sbat în valurile îngrijorărilor, a păcatelor ducătoare la moarte.

Tinerilor cari iubiți pe Domnul Isus Alături de voi sunt prietenii, sunt rudele voastre, cari au deasupra lor osârda morții pentru păcatele lor, CE FACEȚI VOI? La ce se rezumă toată lucrarea voastră pentru salvarea lor? Iubiți pe Domnul Isus? Nu pot crede aceasta până văd că, stai nepăsător la pierderea aproapei tale. Nu o cred eu, nu o crede cerul. Un om, care are dragoste arzătoare pentru Dumnezeu, va iubi în mod natural și creatura. Sa și-i va ajuta la salvare. Cine iubeste pe Dumnezeu, va iubi și pe cei pierduți. Și manifestarea sau dovedirea acestei dragoste e lucrarea de salvare a lor. Pe căși ai adus la Domnul Isus? La căși ai încercat aceasta?

Lucrarea de salvare să fie făcută DIN dragoste ȘI CU dragoste. Să pornești la lucru stăpânit de dragoste și lucrul să-l faci cu cea mai curată dragoste. Numai așa vei putea cucerti. Fiecare vorbă, fiecare gând, fiecare mișcare să fie ruptă din dragoste. Iubirea să fie cauza pentru care ai pornit la salvare și ea să fie și metoda de a salva. Nu e destul să spui și crezi că ai dragoste. Ea trebuie dovedită cu realitatea.

Vrei să fii o binecuvântare pentru alții? Îndeplinește-ți cea mai mare, cea mai frumoasă, cea mai binecuvântată poruncă divină! Cine vorbește din dragoste, din amor, din pasiune pentru cineva, acela va fi ascultat și urmat. Așa ai făcut până acum?

RĂUL BINECUVÂNTĂRII

„Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu și binecuvântarea Mea peste odrastele tale, și vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciiile lângă pâraele de apă.”
Isaia 44:3, 4.

Aceste cuvinte sunt o proorocie, o pogorării Duhului Sfânt, a stropilor plini de binecuvântare și a roadelor ce se vor vedea depe urma acestei pogorării în inimile și viețile oamenilor. Intocmai ca pe timp de secetă când un nor își varsă stropii binefăcători. După ploaie toată natura e înprospătată. Aerul e mai curat, mai proaspăt, iarba, plantele mai înfragede, florile încărcate cu mărgăritare, totul, absolut totul e cu nouă viață. Cam în acelaș fel se întâmplă și cu binecuvântarea pogorării Duhului Sfânt. Așa se întâmplă cu individul, familia, biserică sau poporul peste care se revărsă Duhul Domnului. Și ce mare nevoie avem astăzi de această inundare a sufletelor noastre cu Duhul Sfânt.

Să ne gândim la câteva lucruri, ce apar din textul de mai sus.

Primul lucru asupra căruia să ne oprim e isvorul acestui râu de binecuvântare. „EU voi turna ape peste pământul însetat, voi turna Duhul MEU și binecuvântarea MEA...” — sunt cuvintele Domnului. E deci clar, că isvorul, stânca din care pornește unda acestei binecuvântări e El, Tatăl nostru, Creatorul ființelor noastre, Susținătorul vieții pe pământ. „EU voi...” grăește Domnul. Fiecare dar, fiecăr strop alinător și binefăcător e pornit dela EL. Totul ce pentru noi este ceace e pentru pământul uscat o ploaie curată, e pornit dela El. Puterea spirituală care biruște ispitele, care dă bucuria launtrică, tendința spre ce e bun și sfânt e puterea Duhului dăruit nouă de El.

Ce isvor de binecuvântare! Suntem siguri, că nu va seca niciodată, iar noi nu vom duce lipsă de darurile Lui. Va fi secetă? Glasul lui Ilie adună norii și atrage ploaia. Vom fi slabi? Vom ridica mâinile ca Moise și vom avea biruința. Ne pierdem prin pustiul lumii? Vom căuta, ne vom uita și vom zări stâlpul de lumină dinaintea noastră. El e un isvor al veșnicilor.

Al doilea gând e la acei ce primesc daruri din partea Domnului. „Eu voi turna ape peste pământul însetat...” zice Domnul. Aceste cuvinte ne aduc aminte de ceace a spus Domnul Isus! „Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea...” Ce închegare între noi și Dumnezeu! El e isvorul, iar în sufletele noastre e setea care ne apropie de El. Ce

legătură minunată! Ce taină ascunsă! E sădită în ființa noastră această sete, și ea ne îndreptă pași spre El, isvorul neseecat, răcoritor și plin de înviore. Cuvintele Sale: „voi turna ape peste pământul uscat...” ne descoperă oamenii cari vor primi darurile Sale.

Ei sunt oamenii cari caută pe Dumnezeu și dorește să fie mântuiți. Sunt acei cari au sufletul uscat, gata să primească căderea stropilor de ploaie, acei hărțuiți, shucinați și osteniți pe drumurile păcatului și cari la un moment dat s'au oprit, s'au văzut pierduți și fără viață și au pornit în căutarea mântuirii. Peste aceștia se va revărsa malul mîlei și îndurării Tatălui din cer. Ferice de tine suflete, dacă ai această sete după El, dacă în ființa ta se ascunde acest dor după mântuirea Lui.

Apoi ei mai sunt acei cari au o sete după creșterea spirituală, în har, în cunoștință. E o mare greșală a crede că, în clipa pocăinței ești desăvârșit. Nu atunci abia ai început alergarea, abia ai început să crești. După aceasta au mulți creștini dorul și însetarea. Ar vrea să fie mai sfinți, mai pocăiți, mai credincioși, mai plini de dragoste, mai gata la sacrificiu. Fac mult pentru Hristos, și totuși ei văd că fac prea puțin. Aceștia au în inimile lor o sete după creșterea spirituală. Și pe ei îi binecuvintează Dumnezeu.

Și ei mai sunt tineretul credincios Domnului. „Voi turna Duhul Meu și binecuvântarea Mea peste odrasele ta-

le...” — spune Domnul. Aici e foarte clar că tineretul nostru își are partea lui la darurile Tatălui. Tineretul de astăzi e poporul de mâine. Și Domnul ține în seamă aceasta. Și e interesant că, aici Domnul promite Duhul și binecuvântarea Sa în mod special tineretului. Ce dovadă de dragoste! Ce sprijin și ajutor! În tinerețe e răspântia vieții, atunci avem mai mare nevoie de îndrumător și El ne dă Duhul Său. În anii frageți ne putem descuraja, ne putem pierde idealul, dragostea de viață, curajul de a încerca, etc. și în acești ani El promite binecuvântarea Sa. Tineri! Dumnezeu vă are în grijă. Fiți un pământ uscat, care absoarbe toată apa! Primiți-L în viețile voastre și trăiți cu El!

Iar al treilea gând e la roadurile căpătate. „... vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciiile lângă pâraele de apă”, — încheie Domnul. Ce minunată e redată binecuvântarea darurilor Tatălui! Cine s'a coborât în natură, a privit firele de iarbă dintre ape sau sălciiile de lângă pâraie știe ce vrea să spună aici Domnul. E atâta viață în iarba dintre ape, atâta vioiciune, frumusețe și dezvoltare. Și nu trebuie uitat că El nu ne ia după ce ne-a pipernicit păcatul, El spune: „vor răsări”, adică prin El ne transformă în ceva nou, și atunci ne dă o dezvoltare ca „iarba dintre ape.”

Fericiți cei ce aud, cred și trăiesc în Domnul.

Drumul vieții

„Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” Prov. 3:6.

Viața pământească e prezentată aici sub vechea și cunoscuta formă de o cărare. Unii din oameni ajung pe această cale la faimă, la înălțare, alții la faliment, la văi umbroase. Și pentru o reușită la sfârșitul acestei căi, Solomon ne dă un sfat: „Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările”, — spune el fiecărui om.

Asta înseamnă că pe drumul vieții avem nevoie de un prieten divin. Natural nimeni nu e silit să-L aibă, dar cine-L refuză, va regreta mai de vreme sau mai târziu și va vedea că a făcut o greșală. Cel ce-L va recunoaște însă, va face că-

teva lucruri de mare folos pentru el.

1) Va avea astfel înălturate toate pericolele și primejdiiile din cale. Noi astăzi știm din spusele lui Isus că, o multime de pericole ne stau în cale, că lupii răpitori dau târcoale spre a ne răpi. Primejdia e și mai mare, când ne gândim la ce face ne spune apostolul că, diavolul e ca un leu, răcnind gata să ne înghită.

2) Nu are teama unei rătăcirii. Drumul vieții e plin de cotituri, urcă și coboară și nu odată trece prin întuneric, prin valea umbrei morții, printr valea plângerii, locuri, în cari ușor poți rătăci.

3) Cu un tovarăș drumul pare mai frumos, mai plăcut și mai ușor. E ceva binecunoscut din viețile noastre că, singurătatea pe un drum pusti și lung e chinătoare.

(Continuare în pag. 4-a)

De ce trebuie să suferim?

Iată întrebarea care ne frământă mintea și ne descopere micimea. Pretutindena astăzi e o vale a plângerii. Lipsurile, durerea, jalea și plânsul, suspinul și lacrima, sunt cunoscute de oricine. Toți sunt cu rană în suflet; asupra tuturor s'a întins aripa vitregiei vremurilor de azi. Toți gustăm din amarăciunea aceluiaș potir. Și'n aceste vremuri nu e de mirare că în sufletele noastre răsare adesea gândul psalmistului, că Dumnezeu ne-a lăpădat. Nu odată se întreabă creștinii buni, *dece nu intervine Dumnezeu și să ne dea ușurare, să ne dea vremuri de înviare? Dece trebuie să suferim?*

Și-o pun credincioșii de azi întrebarea aceasta, și-au pus-o cei de ieri, și și-o vor pune și cei de mâine. Dece trebuie să suferim? Dece trebuie să îndurăm atâta greu și chin? Nu ne mai iubește oare Dumnezeu?

Înainte însă, de a încerca să găsim un răspuns prin ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu, să ținem seama că suferința și chinul sunt dela începutul începuturilor. E adevărat că, în anumite timpuri și peste anumite generații vin mai mari greutăți, se abat vremuri apocaliptice.

Dece trebuie să suferim? *Pentru că trăim pe pământ.* Așa e aici, e valea plângerii și a umbrelor morții, e dealul greutăților, e cărarea ce urcă și coboară, iar noi suntem niște străini și călători, drumeți, și bieți pribegi. Fericirea, liniștea și pacea sunt plecate; au sburat în altă lume. Aici e patria spinului; floarea crește abia după multă îngrijire. Spinul însă e în orice loc, la mijlocul drumului, călcat și nelucrat și totuși crește și o duce bine.

Aici păcatul înflorește și e la culme. Și în această stare binele și bucuria nu pot trăi. Aici e câmpul celui rău și el lucrează. Dovezi? Nu mai găsești onoare, cinste și înțelegere. Și când acestea lipsesc, lipsește scheletul vieții și al societății umane. Păcatul s'a cuibărit și trăiește pe pământ și prin existența sa a distrus liniștea și fericirea. Și atâta vreme cât va fi păcat, nu va putea fi fericire și pace. Și oriunde e și va fi păcat, nu va fi întronată o viață fără suferință.

Dece trebuie să suferim? *Pentru că suferința ne deschide ochii să privim spre lumea viitoare.* Și suferința ca fericirea au fost în planul divin, dar fiecare la locul ei. Cu siguranță că, dacă nu am fi avut dureri și necazuri, lacrimi și nevoi,

am fi proclamat pământul ca și casa noastră și nu mai aveam nici dor, nici gând pentru o altă lume. Prin suferință noi revenim la realitate. Aurul prin cuptor ajunge de valoare, și poate ajunge pe piață. Așa e și cu noi. Suferința ne deșteaptă și ne curăță de amestecul cu lumea de aici.

Dece trebuie să suferim? *Pentru că în suferință se formează caracterul nostru.* E un adevăr că oamenii cari nu au suferit, nu au tăria și o personalitate a caracterului. În dureri și suferințe ne oțelim, devenim mai tari, ni se dezvoltă răbdarea și stăruința. Printre lacrimi începem să

gustăm din realitatea vieții, începem să gândim, să trăim pe picioarele noastre. Până nu ne izbim cu capul de pereți, nu ne deschidem ochii. Durerea și suferința sunt forțe cari scot la lumină personalitatea noastră, trăsăturile caracterului nostru. Ele sunt ape în care trebuie să înotăm, altcum ne înecăm.

Suferim și pe calea crucii găsim urmele Domnului Isus, ale ucenicilor Lui și ale tuturor credincioșilor Lui din toate veacurile. „Ei de cari lumea nu era vrednică”. (Evr. 11:38). Aceasta e mângâierea noastră.

Drumul vieții

(Urmare din pag. 3-a)

4) Prin aceasta folosește singura ocazie de acest fel. Nimeni în afară de El nu-și poate oferi tovarășia pe drumul vieții. Prietenii dispar după un timp; familia se pierde, totul din lume rămâne în urmă. El și numai El poate fi un prieten pe acest drum lung și necunoscut.

Mângâierea și bucuria noastră e că *El își oferă prietenia.* Și în alegerea prietenului trebuie o grijă specială. Cine vrea să aibă prieteni buni, îi va căuta cu grijă. Fiindcă e vorba de tovarăș pe drumul vieții în afară de toate calitățile celorlalte se cer câteva cari nu le are nimeni. El însă, El le are. Acesta sunt:

1) El are o dragoste nemărginită. Afecțiunile oamenilor au limita, merg numai până la o margină. Dragostea omenească oricât de mare ar fi, ori dela cine ar isvoră, merge numai până la un anumit sacrificiu. Dar Dumnezeu în Isus Hristos a depus jertfa cea mai mare a dragostei: sacrificiul de Sine. La crucea Golgotei Isus moare pentru oameni mânat numai din dragostea curată. Isus ne mai descoperă o altă latură a dragostei lui Dumnezeu. El spune ucenicilor: „Când vă rugați, să spuneți Tatăl nostru...” Astfel legătura dintre Dumnezeu și noi e mult mai mare decât o putem noi pricepe. Dragostea Lui e gata să se consume oricât de mult, pentru că e vorba de ai Săi.

2) El e atotînțelept. Se întâmplă adeseori, că, părinții au pentru copiii lor o dragoste mare, dar din lipsa unei prevederi și fiindcă nu pot pătrunde atât de

adânc în viitor, nu pot fi de așa mare ajutor copiilor. Părinții nu sunt vinovați pentru aceasta, ei au făcut tot ce au putut. Dumnezeu însă e atotștiutorul. Viitorul e descoperit. Peste lucrurile cari vor veni, nu este nici un vâl. El vede drumul nostru până la capăt. El știe câte cotituri, câte văi, câți munți, câte greutăți. Și natural, că ne va ști și conduce prin toate acestea.

Dar la toate acestea să ținem seama *de condițiunea pe care o cere Dumnezeu* pentru a ne fi prieten și tovarăș. Textul nostru ne spune: „Recunoaște-L în toate căile tale”. .. Aceasta e condițiunea cerută, e totul ce vrea El.

Să ne gândim că, aici e încredințarea întregii vieți în mâinile Sale. „... în toate căile tale. . .” și asta înseamnă că nimic din viața noastră să nu fie fără prezența și fără aprobarea Lui. Voința noastră trebuie legată în totul de voința Lui. Înălțuirea gândurilor noastre să fie pe deplin controlate de El. Ființa noastră întreagă să fie supusă Lui.

Apoi, e aici supunerea noastră. Recunoașterea noastră înseamnă ridicarea mai sus ca noi a Celui recunoscut în viață. Prin recunoaștere în umilință, fără șovăială îl urmăm pas cu pas și zi cu zi toată viața. În această supunere noi trebuie să avem încredere. Supunerea e răul care isvorește din credință. Prin bine sau rău cel supus îl urmează cu bucurie, în răbdare și cu speranța dobândirii fericirii veșnice.

„Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi toate cărările.

PREDICA LUI PETRU

Fapt. Ap. 2

ISUS.

Sub influența lucrării Duhului Sfânt oamenii pătrund și cunosc cele mai mari adevăruri ale Impărăției lui Dumnezeu. În dimineața de Rusalii când lumea înmărmurită sta întrebătoare în fața minunii petrecută cu ucenicii Domnului, s'a întâmplat ceva. Unii din cei veniți, scrie autorul, se întrebau: „Ce vrea să zică aceasta?” Alții însă, își băteau joc și ziceau: „Sunt beți, plini de must!” Acum din mijlocul credincioșilor se ridică Ap. Petru și ține una din cele mai frumoase predici. E în predica aceasta atâta însuflețire, atâta convingere, atâta stăpânire pe gândurile sămănate.

Pentru cel ce urmărește cu atenție pe Ap. Petru în predică, va observa că el e călăuzit de trei gânduri, are în minte trei lucruri.

Primul din acestea e lămurirea cu privire la

CREDINCIOȘII.

În această parte a predicii Ap. Petru e un apologet al creștinilor, e avocatul, apărătorul oamenilor cari cred și îl urmează pe Isus. Asupra lor plutea o învinuire, el vine și o spulberă.

Gândiți-vă ce frumos îi desvinovățește și arată ca pe oameni trezi. „Nu sunt beți cum vă închipuiți voi” — strigă Petru. Nu le venea oamenilor să creadă în lucrări mari fără ajutorul celui rău. Și o altă greșală e că un lucru pe care nu-l înțelegeau, îl atribuiau puterii vinului. Vine Ap. Petru și le răspunde că în lucrarea Impărăției lui Dumnezeu nu are ce căuta păcatul cu mijloacele lui. În alte locuri da, aici însă, între credincioși, nu.

În continuare, îi arată ca pe oameni întrebuințați de Duhul Domnului. El spune că toată lucrarea ce se săvârșea între ei, era opera Duhului Sfânt, iar ei nu erau altceva, decât calea prin care și în care se manifesta El. Iar ei sunt predați complect acestei lucrări cu mic cu mare, tânăr și bătrân.

Și apoi îi arată ca pe oameni în cari se împlinește o proorocie. Unul din prooroci a prezis aceasta lucrare, el a vestit un timp când Duhul Domnului se va coborî peste oameni, iar Ap. Petru afirmă că această proorocie se împlinește cu ei. Prin aceasta ei sunt vase alese și adevărate podoabe ale Domnului. Ce sus sunt acum ridicați credincioși, ce lumină și glorie e asupra lor! Ei sunt oamenii pe cari Domnul i-a găsit mai potriviți pentru a-și duce la îndeplinire planul Lui.

Al doilea gând principal al predicii lui Petru e cu privire la

El vorbește acum oamenilor cari cu numai cincizeci de zile erau în curtea lui Pilat, mergeau în procesiunea care urca Golgota să vadă răstignirea Aceluia ce se numea Mesia.

Lor le spune acum că Isus a fost adevărat de Dumnezeu ca Mesia. El le cheamă acum memoria lor. Le aduce aminte de toate „semnele, minunile și lucrările pline de putere” și spune el: „Pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru”. Iar pentru ca ei să nu poată tăgădui adaugă: „După cum bine știți”. E aici o formă de vorbire captivantă. Ei nu mai puteau ocoli sau acoperi adevărul. În fața lor, la aceste cuvinte, defilau toate faptele lui Isus.

El merge mai departe și le spune că Isus e Omul holărat să moară. Ce adevăr tainic și adânc! Din veșnicie Creatorul a pregătit pentru creațiunea căzută în păcat o jerifă ispășitoare. Astfel Tatăl vede în noi chiar când suntem în păcate, prin Domnul Isus, niște curați și sfinți.

Apoi că Isus după moarte a fost înviat de Dumnezeu. Aici cu siguranță că s'a făcut liniște. Ei aceasta nu o știau. Dușmanii de moarte ai Domnului au plătit pe soldații dela mormânt să spună că trupul lui Isus a fost furat. Nimeni nu știa că El a fost înviat și că trăiește. Ucenicii fricoși au stat ascunși tot timpul. Acum e prima lor ieșire, e prima voce, e primul strigat, e prima lor lămurire publică. Ce șoapte au trecut prin mulțime! Acum se vedeau și acuzatorii și omoarătorii Trimisului lui Dumnezeu. Învierea a fost ultima și netăgăduita dovadă că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu. Aici Petru aplică toate proorociile învierii.

Și continuă, după înviere. Isus a fost înălțat la cer. Această noutate a fost pentru ei un tunet. S'au simțit pierduți, sortiți plăgilor lui Dumnezeu. Acum când au auzit ca Acel pentru care strigau, ei să fie răstignit, L-au scuipat, chinuit și batjocorit, e acum la dreapta lui Dumnezeu și au dat seama că asupra lor vor veni tot felul de pedepse.

În această stare ei pierd terenul, se simt păcătoși, vinovați. Fetele lor sunt acoperite de spaimă și îngrijorarea merge până acolo că îl întrerup pe Petru din predică și-l întreabă ce să facă? Acum Petru vine cu a treia parte a predicii lui

CALEA MANTUIRII.

E în această parte a predicii lui toată doctrina creștinească. E exact ceea ce au

crezut și au practicat apostolii și după ei primii creștini. E aici adevărata biserică creștină, e adevăratul creștin.

Ea e calea pocăinții — spune Petru. „Pocăiți-vă”, e răspunsul lui. Adică fiecare personal să vină sincer în fața cerului și să-și recunoască vinovăția, să regretă că prin felul lui de viață a lucrat împotriva lui Dumnezeu. Și odată ajuns aici, să pună piatră de hotar, să ia o hotărâre, pe care cu prețul vieții chiar, să o respecte de a nu mai trăi în păcate și departe de Dumnezeu. Exemplul pocăinței e așa de minunat arătat de Isus în pilda fiului pierdut.

E calea credinței. Nu spune Petru aici cuvântul credinței, dar e clară ideea: „Și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor” — spune el. Ori noi știm că Isus a spus ucenicilor să boteze numai pe acei ce cred, și știm că nimeni nu va accepta personal, să fie botezat în numele cuiva, până nu crede în acest nume. Deci credință deplină în Isus Hristos. Și a crede în Isus înseamnă a-L primii pe El în inimă, a trăi cu El în viața ta, iar traiul acesta va produce transformarea întregului nostru caracter.

E calea ascultării. „...fiecare să fie botezat în Numele lui Isus Hristos...” — a predicat Petru. Aici e ascultarea. Actul botezului pe lângă partea simbolică e prima dovadă de ascultare. E o poruncă a Domnului Isus, pe care noi credincioși, imediat după acceptare trebuie să o îndeplinim. E demn de notat că aici e vorba de botezul adulților, a oamenilor cari mai întâi trec prin experiența pocăinței.

Aceasta e calea mântuirii pentru orice om din orice loc și orice timp.

de A. P.

Ghicitori

1. Cine prin suferințe și pribegie a pregătit ca familia din care a făcut parte, să nu moară de foame?
2. Cine prin căsătorie cu o păgână s'a nenorocit în viață?
3. Cine s'a ascuns în aceeași peșteră cu dușmanul său?
4. Ce prooroc era să moară într'o fântână seacă?
5. Cine pentru că a adus o veste bună a fost numită nebună?

CETIREA ZILNICĂ A BIBLIEI

Tălmăcirile sunt făcute de fr. NICHIFOR MATCU

Duminecă, 8 Dec.

Pentru slava Lui

1 Cor. 10. 23—33.

„Nimeni să nu-și caute folosul lui”. Aici se ascunde marele secret al binecuvântărilor. În unele țări civilizate lucru este cu totul cunoscut că, cel mai periculos individ pentru stat, societate și chiar pentru sine însuși este acel ce-și caută numai folosul lui.

Arătați-mi un om, care a trăit numai pentru el și-a fost mulțumit și fericit pe pământ? Dumnezeu nu ne poate binecuvânta, dacă călcăm în picioare aceasta lege a legilor pusă de Dumnezeu între oameni. „Cine udă, va fi udat”. — „Cine dă cu mâna largă, nu va duce lipsă”. Acei ce fac așa, zâmbesc celor amărați, mângâie pe cei întristați, ajută pe sărac. Ei nu știu ce-i lipsa. Trăiești pentru slava Lui și sfințirea vieții tale?

Luni, 9. Dec.

El îmbracă pe cei goi

2 Cron. 28. 8—19.

Ce lucru interesant! Un om trimis de Dumnezeu este mai tare, decât o armată întregă, de multe ori e mai tare decât o țară întregă. Ce minunat este, când ești cu Dumnezeu! Nu poți decât birui. Biruitor peste păcat. Ce faliment și ce durere mare, când între mulți oameni nu este niciunul care să stea biruitor cu Dumnezeu și care să spună cuvinte de foc rupte din Dumnezeu. Dumnezeu privește din înălțimea cerului să vadă dacă este vreun om, a cărui inimă să fie întregă la Dumnezeu, ca să se sprijinească pe el. Te vede? Dece...?

N'ai vrea ca Domnul să îmbrace prin tine pe cei goi?

Marti, 10 Dec.

Mort pentru tine

2 Sam. 18. 24—33.

Aici vedem o mare durere sufletească. O tânguire foarte zguduitoare. Această simbolizează într'un chip foarte minunat starea dintre om și Dumnezeu.

O luptă nedreaptă vedem. David îl iubeste cu toată patima pe Absalom ca un tată pe fiul său. Totuși Absalom e un tânăr, încrezut, mândru, încărcat cu toate fărâdelegile, calcă pe inima tatălui și nu-i pasă de nimic. El se crede totul.

Durerea tatălui n'are margini. Tatăl n'are mângâiere cu toate că, fiul era cel

mai mare dușman. Tatăl merge până acolo, încât zice: „Cum n'am murit eu în locul tău?” Sufletul tău este din Dumnezeu. Dumnezeu te iubeste nespun, cu toate că, poate te lupți împotriva lui Dumnezeu totuși iubirea Lui se poate stinge. Aceasta iubire nemăsurată te va iubi până la mormânt.

Miercuri, 11 Dec.

Să nu apeși pe strein

Ex. 23. 1—9.

„Să nu răspândești svonuri neadevărate”. Un copil a lui Dumnezeu trebuie să aibă cât se poate de multă răbdare. El trebuie să se intereseze de orice svon, dacă e adevărat sau nu. Svonul și răspândirea lor arată mai întâi pe cel ce-l aduce că nu-i serios, că aleargă după nimicuri. Că ascultă nimicuri. Unde există Duhul lui Dumnezeu din abundență, acolo lipsesc lucrurile de nimic.

Să nu asuprești pe strein. Ce rău se simte cineva, când este asuprit. Unui mare scriitor un tânăr i-a adresat o scrisoare, răspunsul a fost scurt și muștrător. Când a murit scriitorul, spunea mai târziu tânărul din toate scrierile lui mi-a rămas numai scrisoarea lui înțepătoare. Nu căuta să te faci neuitat prin asuprire, pentruoă păcătuiești.

Joi, 12 Dec.

Ferice de cei împăciuitori

Mat. 5. 1—15.

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii lui Dumnezeu”. Aceasta este chemarea specială pe care o au fii lui Dumnezeu în lume. Pe mormântul unei fetițe era o piatră, pe care era scris: „Când ea era între noi, nu ne certam.” În fața unor oameni nu te poți certa, sau mai bine zis, sunt oameni, cu care nu te poți certa. Sunt alți, cu care nu poți trăi fără să nu te certă. Când doi se ceartă, ambii sunt vinovați. Sunt mulți, care atunci se simt bine, când rănesc, când atacă, când înghipă sau când au întotdeauna dreptate, aceștia de obicei sunt atât de slabi, atât de micuți, prima adiere de vânt îi doboară.

Numai acei pot face pace, care știu să frățească în pace. Oamenii care trăiesc în legătură cu Dumnezeu, care iubesc pacea cu Dumnezeu, pot avea fericirea de-a fi întrebuințați de Dumnezeu ca împăciuitori, acesta se poate face numai prin Duhul Sfânt.

Vineri, 13 Dec.

Impăcarea cu fratele

Mat. 5. 16—26.

„Tot așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre...” Așa începe versetul 16. Prezența Domnului Isus în viața noastră trebuie să lumineze. Durerea este că de multe ori obrocul firii pământești împiedică lumina cerească să-și reverse prin noi pentru alții razele sale binefăcătoare.

Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor. Aceasta nu înseamnă că între ei nu erau și sinceri care posteau, se rugau cu toată puterea ca Nicodim. Baza greșelii era că ei atribuiau firi pământești sfințenia cerută de Dumnezeu. Și fiind că așa ceva era imposibil, ei rămăneau numai pe deasupra religioși stricți, punctuali iar în lăuntrul lor păcat. Ei nu puteau distruge natura lor rea. Pe dinafară templu, în lăuntru morminte.

Puterea Duhului Sfânt în viețile noastre trebuie să ne ridice într'o sferă spirituală cu mult mai înaltă. Numai atunci problemele între frați se rezolvă imediat.

Sâmbătă, 14 Dec.

Iubiți pe vrăjmasii voștri

Mat. 5. 38—48.

Dușmanul numai atunci vede că-l iubești, când nu te împotrivesți lui. Aceasta se aplică personal. Aici nu-i vorbă de societate. Mi-aduc a minte cum îmi spunea un frate din Basarabia: „Cineva cu pretenție i-a luat haina, el imediat i-a dat și cămașa. Cela lalt nu prea a vrut, dar el i-a zis: „Trebuie să iai și cămașa, pentrucă așa e scris plin de rușine a luat și cămașa”. Totul a avut o întorsătură completă. După un timp a primit și haina și cămașa.

Pentru dușman trebuie făcute rugăciuni speciale. Din cauza aceasta spunea un frate n'am nici un dușman pentrucă n'ar tim să mă rog pentru ei. Cine-mi face rău sau îmi doarește rău, îl iubesc și arăt cu toată sinceritatea că-i sunt un prieten intim și iubit. Aceasta o fac în câteva minute. Altfel ar trebui să-l poze regulat în rugăciunile mele înaintea lui Dumnezeu. Îți îndeplinești suprema datorie față de dușmanii pe care-i ai? Dacă nu, atunci mergi, fă-te prietenul lor, adică iubirea ta.

Știri

SERBARE LA TULCA. Tineretul din biserica baptistă Tulca, jud. Bihor, a avut la 24 Nov. a. c. o frumoasă serbare, având în mijlocul lor pe fr. N. Bejenariu, predicator refugiat din Cernăuți. Programul a fost condus de fr. Gavril Bulzan și a fost împodobit cu poezii, soluri, convorbiri, etc. A cântat și muzica din loc.

O MARE REINSUFLEȚIRE RELIGIOASĂ s'a făcut în biserica baptistă Petrești, jud. Alba cu ocazia unei serbări ținută la 24 Nov. a. c. A luat parte și corul din Sebeș-Alba. Au predicat fr. Oprea Gh., Pamfilie R., Corșetea Ilie și Răduți Ionel din Mediaș.

BUCURIE LA BISERICA FRĂȚILOR LEPROȘI. Cu ocazia vizitei fr. Teodor Cenușă predicatorul bisericii din Tulcea, biserica fraților leproși din Tichilești a avut clipe de reîmprospătare și înălțare sufletească.

FR. SIMION VOIA ȘI I. ROTARU au condus la 13 Nov. a. c. serviciul de înmormântare a fr. Nicolae Raru din Gaița, omorât de răufăcători la vie, pe când făcea de pază. În urma fratelui rămâne soția cu 4 copii.

TINERETUL DIN BISERICA Arad-Betel a avut o frumoasă serbare în seara de 24 Nov. a. c. împodobită de poezii, soluri, etc. A cântat corul și orchestra de mandoline din loc. Programul a fost condus de fr. Onilă. Au predicat fr. Bătrân, Băcu și sora Fibia Popovici.

SORA FIBIA POPOVICI a făcut la 24 Nov. a. c. o vizită în Arad și a organizat societatea femeilor în bisericile Pârneava și Betel.

FR. BROSCĂȚAN IOAN a ținut la 19 Nov. a. c. în București un botez cu 10 suflete.

Spune repede

1. Numele muntelui pe care s'a oprit corabia lui Noe.
2. Numele fraților lui Isus.
3. Care e prima minune a lui Isus?
4. Care ucenic a stat lângă cruce până la urmă?
5. Cine L-a văzut primul după înviere?

Dărnicia creștină

Viața întreagă a Domnului Isus e o pildă de dărnicie. Altruismul Său, sacrificiul de Sine a dat o nouă concepție de viață oamenilor. Învățătura creștină face responsabil în fața lui Dumnezeu pe fiecare om de ceace are el. Oamenii cari îl ascultau pe Isus, erau cei mai egoiști oameni depe pământ. Când au început să-L urmeze, egoismul prin credință în Isus a fost răstignit.

Principiul dărnicii în biserica creștină din primul veac era foarte dezvoltat. Creștinii trebuiau să trăiască prin ei însuși. Ei trebuiau să-și întretină lucrătorii, evangheliștii, misionarii, ei mai târziu și-au clădit după putință, localuri pentru biserici. Spiritul sgârceniei era mort.

Ei priveau și credeau **sgârcenia ca un păcat**. Cel legat de ale lui mai mult ca de lucrarea mântuirii nu avea loc printre ei. Un caz atât de isbitor e Anania și Sufira. Prin sgârcenie se înțelege iubirea de bani, plăcerea în a-l ține, o milă mai mare de bani ca de lucrarea lui Dumnezeu. Natural asta la cine are și nu vrea să dea. Și aici ca în multe locuri, e problemă de conștiință. Mă pot scuza în fața bisericii, dar Dumnezeu știe dacă pot sau nu. Păcatul sgârceniei e pedepsit. Printre păcatele sancționate de Dumnezeu e prevăzut și păcatul sgârceniei.

Ei priveau **dărnicia ca pe o datoria a lor**. După cum trebuiau să mărturisească vestea mântuirii, tot așa erau datori să și întretină lucrarea și organizația bisericii creștine. Aceasta e așa de clar în Noul Testament. Cine predică **nu da**, cine te îndeamnă la sgârcenie, te urâște, îți dorește căderea ta spirituală și vrea să atragă asupra ta răsbunarea cerului. Căci sunt fapte petrecute între noi că, cine nu a dat pentru lucrarea lui Dumnezeu, a trebuit să dea mult mai mult în altă parte. Dărnicia e o datorie, și ea trebuie făcută cu bucurie. „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.” II. Cor. 9:7. Chiar

dacă e o datorie, ea nu trebuie făcută cu silă, ci cu onoare. E o cinste pentru noi oamenii că, lucrarea mântuirii, atât de scumpă e lăsată în grija și în administrarea noastră. Ingerii invidiază aici pe credincioșii lui Isus. Ei sunt numai slujitori, nu și îngrijitori sau administratori de bunuri. E o cinste și onoare că poți da din banii tăi pentru Evanghelia lui Isus spre a fi predicată și vestită celor din întunec și umbra morții.

Dar **dărnicia e un har**. Când Ap. Pavel scrie despre dărnicia bisericilor din Macedonia, spune: „Fraților, voim să vă aducem la cunoștință **harul**, pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericile din Macedonia.” II. Cor. 8:1. Ea nu e un impozit creștin, cum cred unii, absolut de loc nu. Dărnicia e într-o măsură ceasul, care arată căldura dragostei noastre pentru lucrarea Evangheliei. Oricât vei căuta să dovedești că iubești lucrarea lui Hristos, dacă contul dărnicii tale nu arată aceasta, nici credincioșii și nici cerul nu te va crede.

Adeseori cel rău vine și ne răpește acest har. El știe că, atunci când strecoară în viețile credincioșilor sgârcenia, va paraliza lucrarea de mântuire a oamenilor. Ce mișel e el! Ce planuri bine pregătite are el! Adică vine și șoptește la urechea celui credincios multe, multe și-l face să nu dea, nu pentru că el ar avea milă și dragoste de omul credincios, nu absolut de loc nu, ci vrea că prin înșelarea celui credincios să oprească mântuirea altor oameni. Nu ai descoperit planul acesta până acum? Nu ai văzut că el vrea să se slujească de tine, pentru ca aproapele tău să meargă în iad? Fi treaz, nu-ți pleca urechea la vorbele și șoptele lui! Fi convins că el numai bine nu-ți voeste. Ia exemplul lui Isus, al credincioșilor Lui și calcă pe urmele lor.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Soldatul lui Napoleon

Unul din bravi și viteji ostași ai lui Napoleon rănit fiind, a fost dus într-un spital. Acolo pentru a-l salva a fost supus operației.

În ziua operației medicii chirurghi au început să taie în corpul lui. Durerile erau mari, tăutura din trupul său îi provoca niște chinuri îngrozitoare. Soldatul însă sta liniștit, senin și răbdător. Suporta durerile cu o tăcere de necrezut. Simțea fiecare mișcare, fiecare tăetură. Era treaz. Operația trebuia făcută adâncă și aproape de inimă. Dar la un moment dat, când durerea era la culme, iar cuțitul mai adânc, soldatul în chinuri strigă medicilor: „Tătați mai adânc și-l veți găsi pe Napoleon”.

În inima ta s'ar găsi Hristos?

Grădina cu trandafiri

Intr'un orașel de țară, lângă casa unui om cu stare destul de frumoasă era o minunată grădină cu tot felul de trandafiri frumoși înfloriți. Intr'un strat rotund din mijloc se găsea un trandafir sălbatic. Treceau pe acolo oameni, admirau grădina, dar când vedeau trandafirul sălbatic, își spuneau: „Strică tot farmecul, pierde toată valoarea grădinii.”

A trecut un timp și a venit grădinarul cu foarfeca și l-a tăiat, apoi l-a altoit. Trandafirul a crescut din nou și a înflorit atât de frumos, atât de minunat, că oricine trecea, se oprea să admire trandafirul din stratul dela mijloc.

Tu ce ești? Ești un trandafir sălbatic sau unul altoit prin Hristos?

Barca legată de mal

Cățiva marinari au trecut râul de cealaltă parte ca acolo să petreacă. Cheful lor a durat mult, până după miezul nopții. S'au luat atunci, așa beți cum erau și au plecat cu toți la barcă, să treacă de cealaltă parte. S'au urcat și au început să tragă. Au tras și au tras ceasuri întregi. Dimineața s'au pomenit tot în acelaș loc. Ceasuri întregi au văslit și nu s'au mișcat din loc. S'au mirat și ei și

Ești prea mare păcătos?

„Venii să ne judecăm”, zice Domnul. „De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face alba ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lăna”. Isaia 1:18.

„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” Ioan 6:37.

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” Luca 19:10.

când s'au uitat, au observat, că nu au deslegat barca dela mal.

Așa se întâmplă cu mulți creștini. Trudesc o viață întreagă și nu ajung sfinți, pocăiți sau credincioși, fiindcă nu se deslegă de trecutul lor.

Casa Domnului

Ps. 84.

E plăcută și dorită de sufletul nostru.

Da ferice și ocazie să aducem lauda Domnului.

Ne dăruiește încrederea în Domnul, iar când vin vremurile grele, prin încrederea în El, transformăm totul în bine.

E norul care dăruiește binecuvântare.

E un izvor de putere crescândă.

E locul unde ne înfățișăm înaintea Domnului.

Acolo ne rugăm și ne simțim mai bine ca în orice alt loc.

Puterea cântărilor

„Dacă s'ar cânta mai mult, lumea ar fi mai bună”, e afirmația unui om a lui Dumnezeu. Și aceasta e adevărat. Cântarea prin melodia ei strecoară în inăuntrul nostru ceva divin. În biserică, în timp ce toți cântă suielele noastre parcă au aripi și zboară. În lupta, în cele mai grozave clipe, entuziasmul crește prin cântări. Marile mișcări au avut întotdeauna cântări mari, cântări cari cucereau și înflăcărau mulțimile.

În Biblie avem o mulțime de cazuri, când cântările au făcut minuni. Când Saul era stăpânit de duhul rău, nimeni nu putea să-i redea buna dispoziție decât chitara lui David. Tremurul coardelor ei, sunetele dulci, melodia lină alunga răul și readucea veselie. Altădată când armata lui Iosafat era în primejdie să moară de sete, Elisei a cerut dela Dumnezeu apă, dar aceasta în timp ce un cântăreț cânta. Atunci a avut inspirație.

Când Pavel și Sila se aflau închiși cu picioarele în butuci, ei cântau ca în cântare să capete mângâiere, în melodie își înecau tot greul. În timpul cântării s'a cutremurat închisoarea și ei au devenit cunoscuți. Primii creștini când erau duși în circuri, mergeau cântând. Așa puteau să-și oțelească credința și erau mai pregătiți să înfrunte moartea.

Dacă e sinceritate în cântare, ea e mai cu putere chiar decât predica. Unui predicator îi trebuie mult să înmoaie o inimă, unui cântăreț însă îi ajunge o cântare pentru a storce chiar și lacrimi.

Aceasta la oameni și chiar și la animale. O melodie duioasă doboară furia celei mai crude fiare. S'a observat aceasta la înblânzitorii de animale sălbatice.

Și binecuvântarea e că fiecare din noi putem cânta. Folosiți acest dar de valoare și faceți ca văile și dealurile să răsune de cântările noastre.

Rugăciunea unui orb

Doamne, care-ai pus podobă în natură, ai dat frumusețe lucrurilor Tale, sufletul meu Te slăvește. Sunt un orb și nu văd răsăritul minunat de soare, nu văd apusul lui scădat în frumusețe, nu pot zări verdeața covorului de iarbă, nu pot admira culorile multor de flori ce cresc pe câmp, nu pot vedea cu ochii întinsul albastru al cerului senin, nu pot să-mi scald vederea în albul de zăpadă, nu pot privi pădurea sau unda apei de izvor, nu pot deosebi culorile împreună, nu văd Doamne, nu am vedere.

Sunt orb să văd pământul, să văd lucrarea Ta, sunt fără de putință, să cânt zidirea Ta. Sunt orb printre lumii ce lumea luminează, pierdut în noaptea neagră, ce nu mai are capăt. Dar așa cum sunt un orb, fără vedere, Te pipăi Doamne, Te văd în viață, Te văd cu ochii sufletului meu. Mă închin înaintea Ta, aduc ce am mai bun, îți făgăduesc Părinte să fiu al Tău pe veac.

Gratul lui Dumnezeu

„A vorbit... în multe chipuri...” Sunt anumite vremuri, când Dumnezeu ne vorbește prin nenorociri, boale, neajunsuri, etc. Sunt numai câteva zile de când câteva cutremure au adus jalea, a răpit căminul atâtor familii și pe mulți i-a trecut în veșnicie. S'au găsit explicații. Dar s'a uitat una. Am uitat să vedem mâna lui Dumnezeu, nu ne-am aplecat urechea să-l auzim graiul. Durerea celor ioviți e durerea noastră a tuturor. Poate Dumnezeu vrea să fim mai legați unii de alții, mai înfrățiți, mai aproape. Poate El vrea să ne facă să înțelegem ceace ne-a spus Isus: „Nu vă strângeți comori pe pământ”, căci ele sunt predispuse la orice, ci să ne legăm sufletul de cer, să ne adunăm averi și comori, unde nimic nu le poate produce stricăciune.

Lecciónes adâncă, dar cine o învață?